Առ Նըշուլիւք լուսաբորբոք արեգական,
Յիշատակաց մէն մի պակաս սերտ սիրելեաց.
Որոց փոխան՝ ծաղկանց Նըւէր
Դառն արտասուս սիրտ իմ քամէր:

Հ. Ա. Ե.

Յուլիս.

Ի յուլիս ամսոյ, որ է Թամուզ[1], արժան է 'ի յայս ամսեան զհին այգիքն վաստակել, ոչ յամէն օրն 'ի բուն՝ այլ առաւօտն սկսիր մինչ երեք պահն լինի աւուրն վաստակէ՝ և թող. և երբ ընդ տահրայն[2] և ընդ ինն պահն անցնի օրն՝ ապալ[3] վայր վաստակէ մինչև 'ի մութն. և յակնրցնելն ծածկէ զտնկլին տակքն որ արևն չաւերէ. և զքուցն[4] մանրել է պարտ անհնար[5], զի գղցան փոշին սընցընող է և մեծցնող կուղին և պտղին: Եւ յայս ամիս է պարտ զպատերն շինել, և զմորենին տնկել, զի լաւ բանէ: Եւ 'ի սոյն ամիս վաստակէ զսխզուտ[6] և զհիլանու վայրսն. սակայն տես որ լուսնին վեշտասաներորդ օրն լինի, և արեգակն 'ի խեցգետինն. և երբ վաստակես՝ թող որ չորնայ՝ և ապա ժողովէ. զի եթէ երբ կանաչ լինի ժողովես՝ այլում վայր բուսնի. և պատեհ է յեղել զհերկելն 'ի մայիսոյ եօթնևտասն աւուրն 'ի վեր, մինչև 'ի Թամուզն, որ մտանէ լուսին յայծեղջիւրն. և 'ի Թամուզոյն վեշտասաներորդ օրն պարտ է ժողովել զխոտն և 'ի դուրս ձգել որ այլ չլինի: Եւ եթէ պակասութիւն կենայ փայտի՝ որ վասն շինման հարկաւոր պէտք է, նա կտրէ այս ամիս երբ փլէ լուսինն, և զհերկ կամ զհերկոտն՝ որ բակլայ կամ ճուլպան լինի ցանած և քաղած, զգետինն 'ի նոյն ամիս վարըկէ, նա խամ հերկ մի արժենայ. Նոյնպէս եթէ այլ խամ գետին չունենայ ոք՝ որ փոխէ, նա երբ հնձէ զարտն՝ զինչ որ լինի, նա մինչդեռ խոզանն դալար լինի՝ պատեհ է մինակ զլուծքն 'ի ներքս դնել և վաստակել, որ աշունն այլ վայր ցանես. կամ հերկն խափան թողուս մինչև 'ի մէկ այլ տարին՝ ըստ գետնի տեղւոյն ուժոյ: Նոյնպէս և յայս ամիս կտրեն զծառանցն և զթփին տերևն. հնձեն զգաշտաց խոտն և չորցնեն և պահեն ձմեռան համար. զի Թամուզն յոտած ծառանցն և պատրուսացն՝ իբր գարունն է բուսցնող:

1 Ըստ Հրէից և Տաճկաց:
2 Միջօրէ:
3 Թուի ապա այլ վայր, այսինքն մէկ անգամ, Նորէն:
4 Թուի գուղձ, հողի կոշտ:
5 Յոյժ, շատ:
6 Ջրոտ խոտոտ տեղ:

Ի ՎԱՍՏԱԿՈՑ ԳՐՈՑ

Տկարութիւն և զօրութիւն ձեռնտուլեալ միմեանց՝ գովելոյ արժանի են. զի տկարութիւն՝ զխոնարհութիւն և ըղքաղցրաբանութիւն ուսուցանէ, և յուսով կալ առ իրաւունս արդար դատաւորին Քրիստոսի. իսկ զօրաւորքն ճըշմարտեալք՝ բերդ ամուր լեալ տկարացն՝ և օգնական և տուիչ բարեաց. որք ընդունելոց են զանեղծութիւն և զանանց փառսն. որք միմեամբք զանուանան առնուն և զհատուցումն յարարչէն:

Յիմարութիւն և իմաստութիւն պիտոյ են յերկրաւոր վարս. յիմարն զհաւանութիւն և զհնազանդութիւն առ իմաստունն ունի, գիտել առ 'ի նմանէ զլաւն. զի իմաստութիւն զառաջնորդական միտս ստացեալ ունի:

ԳՐ. ԼՈՒՍԱՒՈՐԻՉ